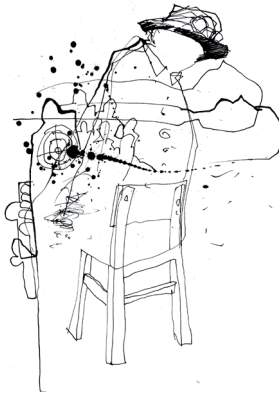

Szakács István Péter CSEMPÉSZÁRU

Szakács István Péter

CSEMPÉSZÁRU

(apokrifok)

BOOKART
Csíkszereda, 2016

A kötet megjelenését támogatta a Communitas Alapítvány.

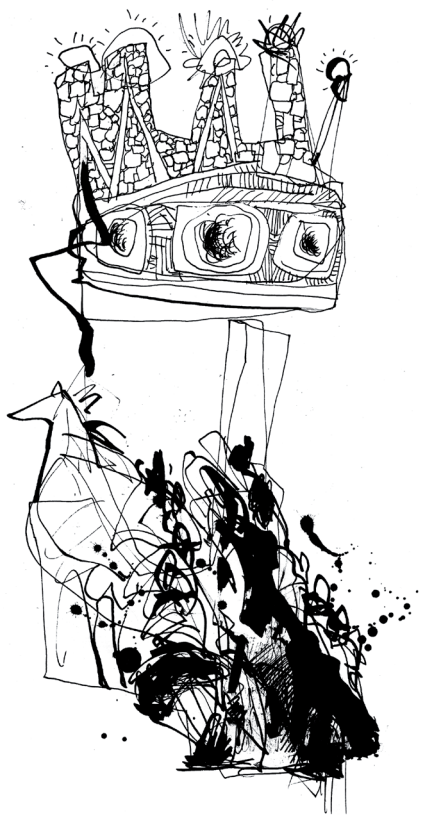
Szerkesztette
Vida Gábor

Illusztrációk
Siklósi Ferenc

ISBN
987-606-8351-83-4

© Szakács István Péter, 2016
© Siklósi Ferenc, 2016
© Bookart Kiadó, 2016

FELEMÁS
EVANGÉLIUMOK

CSEMPÉSZÁRU

A napi bevételt számoltam éppen, amikor a bejárati ajtó fölé szerelt csengő éles, szaggatott hangja az alkony kocsonyásodó csendjébe hasított. Mire fölnéztem a papírjaim közül, már ott álldogált a pult előtt. Vézna, kortalan kinézetű alak volt, szürke, gyűrött ballonkabátban, hóna alatt kopott bőrtáskát szorongatott.

– Sajnálom, már zárva vagyunk – mondtam neki, és újra-kezdtem a számolást.

– Elnézést, uram, de a helyzet nem tűr halasztást – krákolta.

– Miért nem? – kérdeztem most már bosszankodva, mert megint elvitettem az összeadást. – Amit ma nem tehetsz meg, halaszd csak holnapra!

– Ne gúnyolódjék velem, a nyomomban vannak – nyüszítette, szemében fellobbant a félelem lángja.

– Errefelé nincsenek bandák – néztem rá rosszállóan. – Itt a bűnözést csak könyvből ismerik.

– Ki beszélt itt bandákról?! – suttogta idegesen pislogva a kirakat felé. – Ők üldöznek engem. Érti, uram?! Ők.

– Nyugodjék meg – toltam félre a papírokat. – A diktatúrának annyi. Tizenkilencedik éve, hogy szabad országban élünk, manapság már nem zaklatják a másként gondolkodó állampolgárokat.

– Nincs sok időnk – hajolt közelebb hozzám, mintha nem is hallotta volna a szavaimat. – Hamarosan ideérnek, s akkor elveszett minden – nyúlt könyörögve a kezem után. – Már csak maga segíthet...

Az érintése hűvös volt és nedves, mintha egy parányi gyík iramodott volna végig a bőrömon.

– Hát jó – adtam be a derekam. – Mondja, mit tehetnék magáért?

– Nincs valami rejték hely? – repdesett ide-oda a tekintete a szűk bolthelyiségben. – Hogy időt nyerjünk. Pince vagy padlás. Itt egyből kiszúrnak.

– Ez a folyosó a raktárba vezet. Ott biztonságban lesz – nyitottam ki a pult mögötti ajtót. – Menjen előre, addig én bezárom az üzletet.

Kint már sötétedett. Az utcai lámpák gyér fényében hamuként szitált a hó az égből. Mielőtt leeresztettem volna a rolót, kinéztem az utcára: sehol egy árva lélek. Elfordítottam a kulcsot a zárban, és a raktárba siettem. Ott lapult a szűk helyiségben, a sörösládák, élelmiszeres dobozok és zsákok között. Táskáját még mindig görcsösen szorította magához.

– Lazítson már egy kicsit! – próbáltam lelket verni belé. – Mitől ijedt így be?

Leültem vele szemben egy ládára, intettem, hogy foglaljon helyet ő is. Gyanakodva nézett körül, mintha titokzatos üldözői karnyújtásnyi távolságra lennének tőle, majd nagyot sóhajtott, és félszegen leereszkedett egy burgonyászsák szélére.

– Tudom, hogy klinikai kezelésre szoruló örültnek fog tartani, vagy jobb esetben az embereket hülyének néző szélhámosnak – hadarta alig hallhatóan. – Valószínűleg én is így gondoltam volna, ha pár hónappal ezelőtt valaki rám ront ezzel a paranoiás szöveggel.

Talán valami sunyi bűnözővel van dolgom, néztem meg jobban, aki nem segítséget kérni, hanem a napi bevételért jött a boltba záróra után. Semmi kis emberkének látszott azonban, olyan szánnivalóan szerencsétlennek, amint ott kuporgott esetlenül a zsákon, hogy azon nyomban elhessegettem a gondolatot magamtól. Mintha belém látott volna, hirtelen megelevenedett, kinyitotta a táskáját, s egy selyempapírba csomagolt apró tárgyat emelt ki belőle óvatosan.

– Nem elvenni, hanem adni jöttem – nyújtotta át ünneplésesen.

Zavartan bontottam ki a selyempapírt. Egy közönséges gyufásdoboz volt beléje csomagolva. Kemény, rikítóan sárga skatulya, amilyeneket a régi szép békeidőkben gyártottak. Valami zörgött benne.

– Mire vár?! Nyissa már ki! – sürgetett lázasan csillogó szemmel.

Megbarnult gyümölcsmagok voltak benne.

– Az Édenkertből valók, az Élet Fájáról – ragyogott fel áhíttattal telten a jövevény szeme. – *„És nevele az Úristen a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette...”* – szajkózta ájtatos hangon.

– Ismerem én is valamelyest a Bibliát – mondtam neki nyugtatólag, mert attól tartottam, hogy a legkisebb ellenkezéstől is kitorhet rajta a dühöngő örület, és tiszteletteljes mozdulattal visszaadtam neki a skatulyát.

– Tudtam, hogy bolondnak fog tartani – hajtotta le megadóan a fejét, s a zsebébe csúsztatta a skatulyát. – Tudtam. Akkor hát mindennek vége.

Újból elhatalmasodott rajtam a száanalom, pedig akkor még kitehettem volna a szűrét.

– Rendben van – egyeztem bele –, mondjon el szép sorjában mindent, majd meglátjuk, mit tehetek.

– A Jelenések Könyvében is szó van az Élet Fájáról – suttogta megilletődve. – Krisztus üzeni az efezusiaknak: *„Akinak van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomának közepette van.”*

– A szentségít, ne a Bibliából idézgessen nekem! – vágtam a szavába. – Mondja a maga változatát!

– Ez az alapja az egésznek – nézett rám megütközve. – Enélkül nem fogja megérteni a többit.

– Azt magyarázza el inkább, miből gondolja, hogy ezek a magok az Élet Fájáról vannak, és kik ijesztettek így magára.

A veszély említésére újra elfelhősödött az ábrázata, ám legalább magáról kezdett el beszélni.

– Mérnök vagyok. Egy nemzetközi cég alkalmazottjaként évekig foglalkoztam kőolajvezetékek tervezésével és építésével Ázsiában. Utoljára Irakban voltam. Októberben járt le a szerződés. A hazautazásom előtti napon ajándékokat vásároltam egy kisváros bazárjában. Akkor nyomta a kezembe ezt a gyufáskatulyát egy fehér köpönyeges, szakállas vénember. *Otz Chiim, Otz Chiim*, ismételte eszelősen, majd eltűnt a tömegben. Másnap már a reptéren voltam, beszélésre készen, amikor az angol nyelvű tévéhíradó különös balesetről számolt be. Hajnalban a városka közelében holtan találtak egy helybeli kereskedőt. Ő volt az, egyből felismerem. A jobb fele teljesen elszenesedett, az arca viszont épen maradt. Egészen közel hozta a kamera, jól láttam fájdalomtól eltorzult vonásait. Az orvosszakértő értetlenül állt az eset előtt: minden jel arra mutatott ugyanis, hogy villámcsapás végzett a szerencsétlennel, holott azon a vidéken hetek óta derült volt az égbolt. A híradásból arról is értesültem, hogy tűz martaléka lett az áldozat háza valamennyi családtagjával, s a kertje is felperzselődött.

– Ugyan már – szóltam közbe hitetlenkedve. – Csak nem azt akarja nekem bemesélni, hogy...

– Szó sincs itt semmiféle bemesélésről – csattant föl ellentmondást nem tűrően a hangja. – Igenis, az angyalok lángpallosa süjtött le arra a vénemberre. Persze akkor még én sem gondoltam erre. Világéletemben racionális ember voltam. Negyvenedik éve, hogy képletekkel és tervrajzokkal dolgozom, most is a legfőbb értéknek a józan észet tartom. Logikus levezetés után jutottam arra a következtetésre, hogy csakis az Élet Fájának őrzésével megbízott angyalok keze van a do-

logban, ha szabad ilyen hétköznapien fogalmazni egy rendkívüli esemény kapcsán.

– Maga hisz ebben a paradicsomi mesében? A két tiltott almafáról szóló gyermeteg történetben? A halhatatlanság gyümölcsében? – néztem rá csodálkozva, s már azzal sem törődtem, hogy kételkedésem hatására őrjöngeni kezd.

– Nem hit kérdéséről van itt szó, uram, hanem megcáfolhatatlan tényekről – válaszolta szemrehányóan. – Mi más-sal tudná megmagyarázni azt, hogy Kairóban, ahol át kellett volna szállnom egy másik gépre, indulás előtt a várótermi WC-fülkébe záródtam, s a repülő, melynek utaslistáján ott volt a nevem, felszállás után nemsokára a tengerbe zuhant? Mindenki meghalt, a szakemberek azóta sem tudták megállapítani, hogy mi okozhatta a balesetet. Ekkor gondolkoztam először azon, hogy miféle kapcsolat lehet e két háborzongató esemény között, s van-e közöm hozzájuk. Amint hazaértem, azon nyomban utánanéztem a vénember segélykiáltásként ismételtgetett szavainak. Az *Otz Chiim* héber kifejezés, jelentése: az Élet Fája. Mindent elolvastam, ami csak a kezem ügyébe került ezzel kapcsolatban: mondákat, apokrif írásokat, filozófiai és teológiai tanulmányokat. Az Élet Fáját a kabbalisták a világ és az ember jelképének tekintik, a szimbólumoknak azonban mindig valós alapjuk van, uram.

– Lehetett véletlen is, ami maga körül történt. Két eset még nem jelent semmi bizonyosat – akadémizáltam.

– Véletlen az is, hogy két héttel ezelőtt leégett a házam? – kérdezte szomorúan. – A biztosítónál azt mondták, hogy az én hanyagságom miatt történt, és semmit sem fizettek. – Földönfutóvá lettem, egész életem munkája kárba vészett. Előbb egy olcsó hotelbe költöztem, ahol első éjszaka tűz ütött ki a szobámban. Tudja, minek köszönhetem az életemet? Én, aki csak fiatalkoromban dohányoztam, hirtelen olyan nikotin-éhséget éreztem, hogy lementem éjjel a trafikba cigarettát

vásárolni. Onnan láttam, amint a szobám ablakán kicsapnak a lángok. Azóta menhelyeken húzódok meg, elvegyülök a többi szerencsétlen között. Sajnos, a puszta életem mentése közben nem sikerült elültetnem a magokat. Az angyalok, mint mondtam, a nyomomban vannak, és hamarosan lecsapnak rám, hogy visszaszerezzék ezt az édenkerti csempészárut. Maga az egyetlen ember, aki segíthetne – tápáskodott föl a zsákról. – Kérem, ültesse el ezeket a magokat valami félreeső helyen, és vigyázzon, mint a szeme fényére, a belőle sarjadó fára, mert aki annak a gyümölcséből eszik, azon a halál nem fog erőt venni soha.

– Mégis, hogy képzelte? – mentem bele a játékba. – Engem is ugyanúgy el fognak kapni azok a szárnyas ügynökök...

– Gondoltam erre is. Nézze – vette elő újból a gyufászkatulyát –, tizenöt almamag van benne. Hármat itt hagyok magánál. Az angyalok engem üldöznek, és nemsokára meg is fogják találni nálam a skatulyát. Szerintem ők sem tudhatják, hány mag volt benne eredetileg, s a jól végzett munka tudatában le fogják zárni az ügyet – magyarázta buzgón, és felém nyújtotta a gyufásdobozt.

Nem tudom, mi ütött belém, ahelyett, hogy szemberöhögtem volna, vagy kipenderítettem volna az utcára, engedelmesen elvettem tőle a három magot. A jövevény szemmel láthatóan megkönnyebbült, meghatottan mondott köszönetet „az emberiség érdekében vállalt áldozatos munkámért”, majd elköszönt, és kisurrant a raktárból. A magokat egy üres orvosságosdobozba tettem, gondoltam, jól jönnek majd tárgyi bizonyítékként a péntek esti sörözéskor, amikor a haveri körben elmeséljük egymásnak a hét legszórakoztatóbb sztorijait.

Másnap reggel egy férfi és egy nő állított be hozzám. Tekintetük fagyosan fénylett.

– Kábítószerosztály – mutatták fel annak rendje és módja szerint az igazolványaikat.

– Rutinellenőrzés – nézett körül a nő.